

Jesus gav Peter og de elleve «Misjonsbefalingen» - men siden sendte Jesus ut Paulus med en ny evangelie- åpenbaring!

Jesus gav Peter og de elleve
«Misjonsbefalingen» -
men siden sendte Jesus ut
Paulus
med en ny evangelie-åpenbaring!

Av Jan Lilleby

(Alle sitater er fra Norsk Bibel 1988)

JESUS TIL DE 12 APOSTLER MED PETER I LEDELSEN:

Siden vi har fire evangelier, (og Apostelgjerningene), kan vi ikke bare regne ordene referert i Matteus 28 som den hele og fulle «Misjonsbefalingen». Derfor leser vi alt Jesus påla dem, regnet fra og med hans oppstandelse:

Matteus 28, 18-20

«...Jesus talte til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord! 19: Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. 20: og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!»

Dersom ikke noen hadde skrevet ned Jesu historie, utenom Matteus, så ville vers 20 ovenfor vært meningsløst... 'alt det jeg har befalt dere...' - for vi ville ikke kunne vite noe om hva Jesus hadde befalt sine 12 apostler! Han ikke bare befalte dem visse ting, men han lovte dem visse ting, deriblant mirakler og undere.

Markus 16, 15-20

«..gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all

skapningen! 16: Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt. 17: Og disse tegn skal følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut onde ånder. De skal tale med tunger. 18: De skal ta slanger i hendene, og om de drikker dødelig gift, skal det ikke skade dem. På syke skal de legge sine hender, og de skal bli helbredet. 19: Så ble Herren Jesus, etter at han hadde talt dette til dem, opptatt til himmelen, og han satte seg ved Guds høyre hånd. 20: Men de gikk ut og forkynte overalt. Og Herren virket med og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med.»

Lukas 24, 46-53

«Og han sa til dem: Så står skrevet, at Messias måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, 47: og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av. 48: Dere er vitner om dette. 49: Og se, jeg sender over dere det som min Far har lovt. Men dere skal bli i byen til dere blir ikledd kraft fra det høye. 50: Han førte dem ut imot Betania, og han løftet sine hender og velsignet dem. 51: Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen. 52: Og de falt ned og tilbad ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede. 53. Og de var alltid i templet og lovet og priste Gud.»

Johannes 15. – 17. kapittel

Johannes Evangeliet skiller seg noe ut, for her finnes ingen «Misjonsbefaling» på samme måte som i de tre andre evangelier. Han sier mye om disiplenes framtid og tjeneste og advarer om forfølgelser etc. Han varslet dem om at Den Hellige Ånd skulle komme og lære dem alt og veilede dem til hele sannheten og skulle da herliggjøre Jesus for folket. Han talte altså til dem før han ble korsfestet. Se Joh. 16, 13-14. Johannes avsluttet sin historie ved å påpeke at om alt det Jesus hadde gjort skulle fortelles, så ville ikke hele verden rommet de bøkene som da måtte skrives! Intet blir nevnt om Jesu himmelfart.

Apostelgjerningene 1, 8-9

«Men dere skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over dere. Og dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende. 9: Da han hadde sagt dette, ble han løftet opp mens de så på, og en sky tok ham bort fra deres øyne.»

Til dette hører det med at Lukas, som skrev Apostelgjerningene, fikk med hvilket slags evangelium (fra gresk betyr det 'Godt nytt' – og ble brukt om både verdslige og kristne anliggender) som de skulle forkynne: Apg. 1, 3 - «...viste han seg for dem og talte om det som hører Guds rike til. Dette henspeiler helt definitivt på Tusenårsriket, der Jesus skal være konge på Sion i hht. profetene og Davids-pakten. Disiplene skulle altså forkynne til Israel om Jesus som skulle komme igjen og innstifte Israels, millenniets, kongerike ved nasjonens

fulle omvendelse til ham. Se Daniel 2, 44. Dette beviser for så vidt det faktum at de tolv ble sendt bare til Israel innen landets grenser, for bare Israel var lovt dette kongeriket på jord. Hedningene var utestengte (Ef. 2, 12). Gal. 2, 5-7 beviser også dette, for der lærer Paulus at Peter BARE skulle forkynne for de omskårne (Israel/jødene) mens Paulus skulle også inkludere proselytter idet han jo ble sendt ut i keiserrikets diaspora til synagogene der (se Apg. 9, 15).

□□

PAULUS BLE UTSENDT AV JESUS, OG OVERKJØRTE DET JESUS HADDE BEFALT OG LOVT APOSTLENE

Før jeg går videre, så vil jeg be leseren om å studere min artikkelserie om «Misjonsbefalingen», en serie i fire deler her på nettsiden. Den gir stort innsyn i alle de læremessige detaljene – men som er ytterst viktige for å kunne se hele det samlede bildet om disse ting. Blant annet behandler jeg visse grove glipp hva gjelder selve bibeloversettelsene. De gir et inntrykk som lett blir misforstått.

Vi finner jo aldri at noen av apostlene (de tolv) gikk ut «i hele verden» - de gikk bare til Israel! Peter var totalt ukjent med at han skulle ha noe samfunn med hedninger i det hele tatt, slik det framgår av Apg. 10 og hendelsen med Kornelius' hus.

Lukas 24, 53 – sitert ovenfor – sier i pakt med denne oversette sannhet – at de «..var ALLTID I TEMPLET og lovet og priste Gud.» □□□□ De var altså ikke ute i verden utenfor Israel og på global basis spredte evangeliet. Nei, de ble av Jesus bedt om å bare gå til Israel innen landets grenser! Det greske ord som ble oversatt feilaktig av kommittéene er 'Kosmos' – og dette betyr en rekke ting innen skaperverket. Det betyr verden, jorden, landet, universet, skapelsen, □ etc. og det er skjebnesvangert at kosmos blir rett oversatt ut fra selve konteksten. Konteksten i misjonsbefalingen var at disiplene uten tvil bare ble bedt om å forkynne det lovte tusenårige kongeriket for Israel. Dette riket er aldri lovt til hedningverdenen! □□ Men altså, følg min oppfordring til å lese min artikkelserie om Misjonsbefalingen i fire deler. Du vil få en full oppklaring av disse ting.

Les gjerne de fire artiklene parallelt med at du leser denne. Og repetér dine studier i disse ting. Mine fire artikler vil vise deg den hele sammenhengen som forklarer visse feil i oversettelsene og i den feilaktige forståelsen som derfor kommer av dette.

Vanndåpen

PAULUS avlyste vanndåpen, en dåp som Jesus ba sine tolv disipler om å gjennomføre i deres forkynnelse til Israel.

At de døpte sine nyomvendte troende jøder i vann er udiskutabelt, se Apg. 2, 41 «De som nå tok imot hans (Peter) ord, ble døpt. Og den dagen ble det lagt til omkring

tre tusen sjeler».

Hvis nå Paulus, Herrens apostel, også kalt *hedningenes* apostel og en lærer i tro og sannhet, avlyste vanddåpen, så ble selvsagt HELE «Misjonsbefalingen» avlyst hva gjelder dens anliggende og forkynnende virksomhet. Kongerikets forkynnelse ble avlyst! Det var ikke vårt, menighetens, evangelium som ble forkynt den gangen. Det var kun evangeliet til nasjonen Israel om at det tusenårige kongeriket i Israel ville bli opprettet ved Jesu gjenkomst, *såfremt (!) Israel først omvendte seg til ham.*

Når skjedde dette?

Det skjedde omkring år 62 e. Kr. da Paulus var fengslet i Rom (for annen gang) og da nettopp hadde skrevet Efeserbrevet og Kolosserbrevet. De eneste skriv i N.T. som er til *menighetens tidshusholdning* hva gjelder selve troslæren/frelseslæren. Dette evangelium er internasjonalt, i motsetning til evangeliet som de tolv forkynte, som var for Israels nasjon både i og utenfor Israels land den gang i Romerrikets tid. I hele tiden som vises i Apostelgjerningene (28 – 62 e. Kr.) gjaldt det kun dette *nasjonale evangeliet* for jødene om et kongerike i Israel.

Hvorfor skjedde dette?

Fordi at Israel, som en nasjon for Gud, var FALT IFRA fordi de ikke omvendte seg på apostlenes bud og formaninger, og som Gud hadde gjort endegyldig da Paulus konfronterte Israels Sanhedrin råd i Rom (elleve synagoger og deres ledere).

Bare noen få av dem trodde, men majoriteten avviste Jesus som Messias for Israel, og dette ble regnet dem som det endelige frafall. Gud brøt helt med dem, og Paulus ble fra denne stund av gitt åpenbaring om at evangeliet om Jesus skulle nå fritt sendes til hele verden, og kongeriket var avlyst inntil videre.

Nå ble selve himmelen (gresk: Epiuranos) der oppe hos Kristus det nye frelseshåpet for Jesus-troende og det var Paulus som kom fram med dette nye frie nådeevangeliet. Israel hadde falt ifra og derfor ble det som hadde gjaldt dem også tatt vekk: Vanddåpen, Åndsdåpen, nattverden, syndsbejennelse, håndspålegging for mirakuløse helbredelser, tungetale, tunge-tydning, demon utdrivelser, profeti, visdoms-tale og kunnskaps-ord (j.fr. 1. Kor. 12-14 om nådegavene). Allerede i år 52-53 da han skrev til korinterne, påpekte han at nådegavene en dag skulle opphøre! Han hadde noe forkunnskap om at et frafall ville komme for Israel på grunn av deres vedholdte vantro.

Skilleveggen – altså Mose lov og forordninger – ble revet og Israel ved dette gjort lik med vanlige hedning nasjoner og mistet dermed sin opphøyde stilling som «Guds nasjon» - Ef. 2, 14-15. Paulus var den apostel og profet Gud brukte til dette oppdraget. Helt siden den gang, er Israel bare å regne som én blant alle nasjoner, og ikke lenger opphøyd som Guds nasjon på jord. Dette har kristen-

sionistene ikke helt fått med seg!

Men i tiden fra Paulus sitt kall da han ble stoppet av et syn på Damaskusveien i år 36-37 (Apg. 9, 3-5) og til han konfronterte Sanhedrin i Rom (Apg. 28ff), så virket han på samme basis og hensikt som Peter og de elleve, ved å forkynne om kongeriket i Israel og søkte altså å omvende jødedommen til Kristus-troen. Men da den endelige avvisningen av Jesus kom ved Sanhedrin rådet i Rom, så falt altså Israel fra Gud. Og bare åtte år etterpå ble nasjonen knust fullstendig og de fangne soldater/opprørere og deres kvinner (i tusentall) ble returnert tilbake som slavekandidater til Aleksandria i Egypt på skip, akkurat som Moses profeterte i 5. Mos. 28, 68:

«Herren skal føre deg tilbake til Egypt på skip, den vei som jeg sa deg at du aldri mer skulle få se. Der skal dere bli budt ut til dine fiender som treller og trellekvinner, men det er ingen som kjøper.»

Titus Flavius Josephus forteller om dette i sitt bokverk «Den jødiske Krig», at alle fanger fra 17 års alder (og deres kvinner) ble sendt på skip til Egypt. Men noen av dem ble sendt til Rom og kastet på gladiator-arenaene.

Men markedet ble helt sprengt av disse slavehorder og ingen kjøpte dem. De måtte slippes fri og dro ut i de nærliggende landområder i både Egypt og andre land. Nasjonen var oppløst av Gud Herren fordi dens religiøse ledere, fariseerne/saddukéere hadde forfulgt og drept «Kongens utsendinger» slik Jesus profeterte i sin lignelse i Matt. 22, 7.

I Ef. 4,5 finner vi Paulus sin annullasjon av vanndåpen i en underforstått belæring:

«Det er én Herre, én tro, én dåp.»

I tiden med de tolv, samt den tid da Paulus ennå ikke hadde kommet til Rom og konfrontert det hardnakkete Sanhedrin, ble alt som var innlagt i misjonsbefalingen overholdt. Mirakler og tegn, alle nådegaver ni i tallet slik Paulus lærte i 1. Kor. 12-14, nattverden, syndsbejelse, vanndåp etc. – men dette opphørte idet Israel falt fra Gud i Apg. 28, 25-28...særlig vers 27 der det slås fast at de **ikke ville omvende seg** slik at Gud kunne lege (gjenreise) nasjonen. Deres kall ble dermed omgjort til deres fall. Apostelgjerningene er boken om Israels fall og ikke deres frelse!

I aposteltiden var det fire slags synlig dåp: Johannes dåpen, aposteldåpen fra og med Pinsedag i Apg. 2, Åndsdaopen – eller dåpen i Den Hellige Ånd og ild, og dåpen for de døde. Sistnevnte var en falsk dåp og ble imøtegått og refset opp av Paulus.

Men det var også en **femte dåp**, og det var dåpen til Kristi død. Denne gjaldt både i aposteltiden, og i ettertid, da Paulus kom fram med nådeevangeliet i ettertid

av Israels fall. Og det er denne dåp til Kristi død som er den «Ene dåp» i Ef. 4, 5. Dette er den eneste gyldige dåpsform i menighetens tidshusholdning – og det er ikke en synlig/fysisk dåp med noen slags tegn eller følbart hendelse for den troende, men det er hundre prosent en tilregnet dåp, en dåp som ikke er gjort med hender – for Paulus kaller den også for en omskjærelse. Denne omskjærelsen skjer i det øyeblikk en blir en Jesus-troende.

Paulus forklarer i Kol. 2, 11-12 om dette:

«I ham (Jesus) er dere blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse. 12: For i dåpen ble dere begravet med ham, og i den ble dere også oppreist med ham, ved TROEN PÅ GUDS KRÅFT – han som oppreiste Kristus fra de døde.»

Litt over tretti år etter at Jesus gav sine tolv disipler befaling om både å forkynne og å døpe i vann de som kom til tro, så avlyser Paulus denne befalingen på Kristi vegne. Det er ikke noen nødvendighet å ta vanddåp, for Gud tilregner oss ved inntreden i troen å være døpt til Kristi død i samme øyeblikk, og det lignes også av Gud ved Paulus, som en omskjærelse i våre sinn – ikke gjort med hender slik det var i jødedommen. Det kom altså en helt ny tidshusholdning da Paulus fikk åpenbart nådeevangeliet i ettetid av Israels katastrofale fall fra Gud.

Ved lesing av Efeserne og Kolosserne, - kan vi finne noe som helst spor av at Paulus sine medarbeidere drev med vanddåp? Nei ikke noen ting.

Paulus drev ikke med noe, annet enn å be for dem og å skrive sine brev fra fengselscellen. Han navngir i Kolosserbrevet ni medarbeidere, men uten at vanddåp nevnes. Heller ikke nevnes det noen form for synagoge-deltagelse fra medarbeiderne. Det var rett og slett fullstendig slutt med å tale til Israel på Kristi vegne. Det var bare det frie nådeevangeliet som ble forkynt.

Faktum er at ingen visste noe som helst om «Misjonsbefalingen» og Matteus-evangeliet, som ikke ble tilgjengelig for salg før år 80 e. Kr. Markus kom hakk i hel, og Lukas kom antakelig i år 73 (noen påstår 62), og Johannes kom cirka 94-96.

Paulus hadde dekket hele det siviliserte Romerriket i et visst monn, med det frie nådeevangeliet slik vi kjenner fra Efeserne og Kolosserne, 18 år før noen kunne lese Matteus 28 og misjonsbefalingen. Befalingen var altså annullert og satt ut av effekt nesten to desennier før det ble tilgjengelig på 'bokmarkedet'! Det samme gjaldt Markus og kapittel 16 med sine løfter om tegn, under og mirakler.

Og heller ikke finner vi nevnt i de to lærebrevene til menigheten noe om tegn, under og mirakler. Demon-besettelser nevnes ikke. Åndsdaap nevnes ikke. Nattverd nevnes ikke. Syndsbekjennelse nevnes ikke. Overholdelse av påske- og pinsefeiringen nevnes ikke. Templet i Jerusalem nevnes ikke. Jesu gjenkomst nevnes ikke. De tjenestegavene som nevnes i

Ef. 4, 7-16 er bare nevnt i *bestemt fortid*, når vi har den greske grunnteksten. Paulus nevner dem som noe som eksisterte men ikke lenger fantes. De deltok bare i den tidlige tiden da evangeliet begynte.

Når misjonærer og andre arbeidere i evangeliske virksomheter og menigheter mener å følge «Misjonsbefalingen» så er det en ubevisst løgn de holder frem.

På grunn av de rådende feilbegreper som oppstod pga. dårlige oversettelser av Bibelen, så tror de for alvor at de følger misjonsbefalingen, og forstår ikke at den ble avlyst idet Israel falt fra Gud da Paulus var i Rom.

Deretter ble Israel, inkludert deres tempel, ødelagt helt fordi de hadde drept Jesu utsendinger, apostlene og deres troende. Jesu profeti i Matt. 22, 7 ble oppfylt.

Selvfølgelig skal det drives misjon, men vi har ikke Matt. 28, Markus 16, Lukas 24 og Joh. 14-17 som vårt startsignal.

Jesus talte sin befaling til Israel og aldri til oss utenfor. Hans egne ord i Matt. 15, 24 står fast – han var *bare sendt til Israels hus og de fortapte fårene i dette.*

Paulus sier også i Rom. 15, 8 at Kristus ble en tjener for DE OMSKÅRNE, som var Israel/jødene.

Men hva var Paulus?

Jo, sier Bibelen, han ble *hedningenes apostel*. Jesus var ikke hedningenes apostel/utsending/lærer. Det var bare Paulus. Ef. 1, 1-3.

Kunne noen i kristenheten nå endelig begynne å forstå dette enkle faktum? Det var ikke Paulus som ble korsfestet for verdens synd, men Jesus.

Paulus, vår apostel, peker nettopp derfor på Jesus i sine to skriv til menigheten, Efeserne og Kolosserne. Det er Kristi død og oppstandelse som er basis for Paulus sin åpenbaring av hemmeligheten, det frie nådeevangeliet til alle folk.

Ef. 3, 1-9 er selve ediktet fra Gud ved Paulus om disse ting. Det ble BARE gitt Paulus å få slik åpenbaring, og han har kunngjort dette i disse to skrivenene nevnt.

Misjonsbefalingen vi skal følge i vår tid, er den som bare finnes som en sum av Efeserbrevet og Kolosserbrevet. De eneste to skriv der Paulus viser til at hans lære er basert på hemmeligheten – Ef. 3, 3-4 og Kol. 1, 25-26 – en hemmelighet som var helt skjult i Gud selv i tidene før Paulus fikk dette åpenbart seg av Jesus Kristus for oss.